

Dr. KOVÁCS LAJOS

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

Az új esztendő első reggelén, hála- és dicsőítő zsoltárt énekelve, az evangélium üzenetére figyelve és buzgó áhitattal imádkozva, bizodal munkkal és reménységünkkel, első gondolatunkkal és első főhászunkkal gondviselő Atyánkba, megingathatatlan kösziklánkba kapaszkodunk. Az óesztendőtől való búcsúzásnak és az újév köszöntésének ünnepi hangulatában mulandó voltunkra, gyarlóságunkra, tőle való teljes függésünkre fokozott mértékben ráeszmélve, tiszta áhitatunkkal lélekszerinti áldozatot mutatunk be előtte. Jézus tanításainak a szellemében Tőle kérünk és várunk segítséget, útmutatást és áldást az esztendő feladatainak sikeres elvégzésére.

Ezen a napon az újévi hangulat a szokottnál még áhitatosabb, még bensőségebb. Hiszen az 1979-ik esztendő egyházunk történelmének jelentős évfordulója: november 15-én 400 esztendeje lesz annak, hogy egyházalapító első püspökünk, Dávid Ferenc a dévai várban az eszme diadaláért mártírhalt szenvedett. Ez a körülmény hangsúlyozottabbá teszi a ma kimondott szót, ünnepélyesebbé magasztosítja az ezen a napon elhangzó köszöntést.

Bibliai ismereteinkből tudjuk, hogy az ószövetségi törvény előírásai értelmében minden hetedik év ún. szombatév, az ünneplésnek, az imádkozásnak, a munkától való tartózkodásnak éve volt. A hétszer hét év után következett ötvenedik esztendőben, a kürtölés évének első napján megszólaltak a hegyeken és halmokon a kürtök és meghirdették a szent évet.

A Lukács szerinti evangélium 4. fejezetében színes, hangulatos tudósítást olvasunk arról, hogy Jézus nyilvános tanításainak kezdetén miképpen lépett fel a názáreti zsinagógában és miképpen mondotta el az ott jelenlevők előtt Ézsaiás próféta szavai alapján tulajdonképpeni programbeszédét: „Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem . . . hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.”

Az az esztendő, amikor Jézus a nyilvánosság elé lépett és az Istenországáról szóló tanítását, az Isten- és emberszeretet magasztos örömmüzenetét népe körében hirdetni kezdte, valóban az Úrnak kedves, áldott esztendeje volt. Amit hirdetett, meg is cselekedte; a magasrendű eszményt, amiért élt, halálával megpecsételte. De a Jézus által meghirdetett kedves esztendő az Ószövetség szombat- vagy jubileumi evétől abban a lényeges pontban különbözik, hogy nem pihenésre, a munkától való tartózkodásra hív fel, hanem a jónak, az igaznak, a ne-

mesnek szüntelen cselekvését várja, sőt követeli tőlünk, ezzel a mindig időszerű parancsolatával: „Példát adtam nektek, hogy amiképpen én cselekedtem, ti is aképpen cselekedjetek.”

Ezekben az újévi pillanatokban lelki szemeinkkel látjuk, amint a gyülekezeteinket körülvevő hegyek és halmok kilátóin megharsannak az Úr kedves, szent esztendejének kezdetét jelentő kürtök. De 1979, az Úr kedves esztendeje, a kegyeletes emlékezés szent éve, Jézus szellemében nekünk nem véget nem érő ünneplést és pihenést jelent, hanem egyházunk minden egyes tagját az eddiginél még öntudatosabb, még lelkesebb, még fáradhatatlanabb munkára, egyházunk múltjával és jelenével való beható foglalkozásra, komoly elmélyülésre és buzgó imádkozásra, de ugyanakkor hazánk, Románia Szocialista Köztársaság iránti mindennapi kötelességeink maradéktalan teljesítésére hívja fel. Jövőbe látó szemeink nincsenek, de bizalommal és reménységgel tekintünk előre, mert van feltétlen, diadalmas hitünk Istenben, gondviselő Atyánkban.

Kérjük Öt, áldja és szentelje meg egyházunkat és benne minden egyes dolgozó és imádkozó hívünket ebben az esztendőben is. Áldja meg egységes nemzeti állammá alakulásának 60. évfordulóját nemrég ünnepelt hazánkat, annak vezetőit és minden állampolgárát. Gondviselő áldása nyugodjék meg templomainkon, gyülekezeteinken és híveinken, hogy továbbra is egyházalapítónk, Dávid Ferenc szellemében élve, gondolkozva és cselekedve, magasra tarthassuk a jézusi evangélium alapján álló hitünk nemes zászlaját. Adjon mindannyiunknak elég testi és lelki erőt ahhoz, hogy életünket hivatásszerűen éljük, hogy munkánkkal és imádságunkkal, ha parányi mértékben is, de járuljunk hozzá az eszményi világ, az Istenországa, a békés, igazságos, áldott közösségi és egyéni élet megvalósulásához.

Ilyen gondolatokkal gyülekezeteink vezetőinek, minden egyes tagjának és minden jóakarató embernek békességet és jólétet árasztó, eredményes, áldott új esztendőt kívánok.

TÖRTÉNELMI ÉVFORDULÓRA EMLÉKEZÜNK

A román fejedelemségek — Moldova és Havasalföld — egyesülésének, a modern Románia megszületésének 120. évfordulójára emlékeztünk. A román nép történelmi önmegvalósulásának olyan mérföldkővét jelzi ez a dátum, amely alapvetően meghatározta az ország fejlődését, gazdasági, társadalmi és kulturális haladását.

Az az út, amelyet a román nemzet az 1859-es egyesítésig megtett, akadályokkal teli, nehéz út volt és hosszú időt vett igénybe. Amint köztársaságunk elnöke, Nicolae Ceaușescu, 1978. december 1-én elhangzott beszédében kifejtette: „A román nép történetén vörös fonalként vonul végig a leigázók ellen, a nemzeti és társadalmi felszabadulásért folytatott harc. Népünk rendkívül mostoha körülmények között élt és fejlődött a világnak ezen a részén [...] Ám az elképzelhetetlenül nehéz életkörülmények, minden történelmi viszontagság